

ה"ת 27746/11/19 - אחמד אבו קרינאת נגד משטרה ירוקה

בית משפט השלום בבאר שבע

ה"ת 27746-11-19 קרינאת נ' משטרה ירוקה
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני
המבקש
נגד
המשיבה

אחמד אבו קרינאת על-ידי ב"כ עו"ד שמעון תורג'מן
משטרה ירוקה
על-ידי ב"כ עו"ד שחר בוקוולד

החלטה

1. לפני בקשה להחזרת תפוס- "שופל" מתוצרת חברת "וולוו" מס' רישוי 11-631-12, התפוס בידי המשיבה (להלן: "השופל").
2. מדובר בשופל אשר בהחלטתי מיום 3.6.19 במסגרת תיק ה"ת 26746-04-19, נדחתה בקשתו של המבקש להחזרתו.
3. יודגש, כי במסגרת בקשה זו שבפניי כעת, לא חלק המבקש על קיומן של ראיות טובות המקימות חשד סביר לכל הפחות ביחס לעבירות שבוצעו על ידי השופל, אלא מדובר בבקשה להחזרת התפוס מהטעם שהמשיבה התרשלה ולא הגישה, בחלוף 180 ימים מעת תפיסת השופל, בקשה להמשך החזקת התפוס.
4. בקליפת אגוז יצוין, כי מדובר בשופל שנתפס על ידי המשיבה בתאריך 3.4.19, וזאת במסגרת חקירה סמויה שהפכה לגלויה ונוגעת לפרשייה רחבת היקף של ביצוע עבירות סביבתיות שעניינן שינוע פסולת מצפון הארץ וקבירתה באתרים לא חוקיים באזור הפזורה הבדואית.
5. באותו הדיון שהתקיים בפניי כאמור ביום 3.6.19, ובמסגרתו ביקש המבקש כאן כי אורה על החזרת השופל לחזקתו, קבעתי, לאחר עיון מעמיק בחומרי החקירה ושמיעת הצדדים, כי אין מקום להורות על שחרור הכלי, שכן, החשד הסביר שעלה מהתיק ביחס למעורבותו של השופל בעבירות הנטענות על ידי המשיבה, היה בעוצמה גבוהה ביותר.

כמו כן, קבעתי, ביחס לבעלות על השופל, שגם אם מבחינה פורמלית השופל רשום על שמו של המבקש, הרי שעיון בחומרי החקירה מעלה יותר מחשד סביר כי השופל אינו בשימוש כלל אלא בשימושם של אחרים אשר, בין היתר, עשו בו לצורך ביצוע העבירות לכאורה.

אציין במאמר מוסגר, כי לעניין חילוט לפי סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי, הרי כפי שנפסק בבית המשפט העליון לא הבעלות הפורמלית היא הקובעת אלא הבעלות בפועל.

נדמה כי בעניין החזקת תפוסים - נראה שניתן לערוך הקש, שכן ברור הוא כי ככל שקיימות ראיות כי המבקש את החזרת הכלי אינו זה העושה שימוש בכלי, הרי שהנטייה לשחרור הכלי בתנאים תפחת (ראו למשל: ע"פ 1000/15 **אשרף אבו אלהוה נ' מדינת ישראל**).

6. עוד אציין, כי במסגרת פרשה זו תפוסים בידי המשיבה עשרות כלים, משאיות, נגררים ועוד, החשודים בביצוע העבירות האמורות.

כאמור, בסופו של יום, דחיתי את הבקשה לשחרור התפוס.

7. כאמור לעיל, ביום 12.11.19 הוגשה בקשה נוספת מטעם המבקש להחזרת השופל.

לדברי ב"כ המבקש, מאז החלטת בית המשפט בדבר דחיית הבקשה להחזרת התפוס חלפו למעלה מ-5 חודשים, ולמעשה, מאז תפיסת התפוס בידי המשיבה, חלפו למעלה מ-7 חודשים.

לדברי ב"כ המבקש, המשיבה התרשלה במילוי חובתה בהגשת בקשה נוספת בתום 180 ימים ממועד תפיסת השופל, ולפיכך, ולאור חקיקת חוק יסוד כבוד האדם וחירותו, והזכות החוקתית להגנה על קניינו של אדם, הרי שאין צורך בפרשנות מורכבת לסעיף 35 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט - 1969 (להלן: "הפסד"פ) ויש להורות על החזרת התפוס.

8. ביום 13.11.19, הוריתי למשיבה להגיב על הבקשה, עד ליום 20.11.19.

ביום 24.11.19, משלא הוגשה תגובת המשיבה, הוגשה בקשה נוספת על ידי ב"כ המבקש להשבת התפוס.

עוד באותו היום, קבעתי את הבקשה לדין בפניי ליום 27.11.19.

ב"כ המבקש הגיש בקשה נוספת באותו היום להשבת התפוס ללא צורך בקיום דיון, וזאת בשל מחדלי המשיבה.

על בקשה זו הוריתי כי אמנם לכאורה נראה כי המשיבה חרגה מהתקופה המותרת בחוק להחזקת התפוס, אולם, מנגד, ללא קבלת עמדה מסודרת של המשיבה - לא ניתן לקבל החלטה כפי שראוי לנהוג בכל תיק, מה גם, שלא הייתה קיימת כל אינדיקציה בתיק האלקטרוני כי נציגי המשיבה קיבלו את החלטתי הקודמת.

ביום 26.11.19, הגיש ב"כ המבקש בקשה דחופה לשינוי שעת דיון, כך שזה יידחה לשעות הצהריים.

ביום 27.11.19, הגישה ב"כ המשיבה בקשה בהולה לדחיית שעת דיון. לדבריה, לנציגי המשיבה אין הרשאה לצפות בתיק באמצעות מערכת נט-המשפט, ורק ביום 26.11.19 בסביבות השעה 15:00, פנה ב"כ המבקש לנציגי המשיבה וידע אותו בדבר הבקשה והדיון הקבוע ליום 27.11.19.

לדברי ב"כ המשיבה, בשל דיונים אחרים שנקבעו זה מכבר לב"כ המשיבה, התבקשה דחיית שעת הדיון לשעה 15:00 ביום ה-27.11.19 או קביעתו לאחד המועדים החלופיים שהוצעו.

לאור האמור, דחיתי את הדיון ליום 8.12.19.

9. ביום 28.11.19 הגיש ב"כ המבקש בקשה להקדמת הדיון, אולם, יומנו של בית המשפט לא אפשר זאת והדיון נותר על כנו.

טענות הצדדים

10. בדיון שהתקיים בפניי טענה ב"כ המשיבה כי המשיבה סבורה כי החלטתו של בית המשפט מיום 3.6.19, הדוחה את הבקשה להחזרת התפוס, למעשה מאינת את ספירת 180 הימים.

לתמיכה בטענה זו הפנתה לרע"פ 9752/09 א.א. מור נ' משטרת ישראל.

עוד טענה ב"כ המשיבה כי גם בבש"פ עובדיה (בש"פ 6686/99 עובדיה נ' מדינת ישראל), נקבע כי גם בחלוף 180 הימים, וכאשר לא הוגשה בקשה מתאימה, המדינה יכולה להמשיך להחזיק בתפוס בתנאים מסוימים.

ב"כ המשיבה הוסיפה וטענה כי ככל שבית המשפט ידחה את פרשנות המשיבה ביחס לרע"פ א.א. מור הנ"ל הרי שהמשיבה מבקשת להמשיך ולהחזיק בתפוס וזאת לאור המצב הראייתי בתיק ושאר הנסיבות כפי שנקבעו בהחלטתי מיום 3.6.19.

ב"כ המשיבה הצהירה בפניי, כי עד סוף חודש ינואר 2020, יוגשו כתבי אישום בפרשה זו, וזאת לדבריה גם על דעת הפרקליטות. לדבריה, על בית המשפט לראות לנגד עיניו את עילות התפיסה, הן לחילוט עתידי והן על מנת למנוע עבירות עתידיות בכלי זה.

11. ב"כ המבקש מנגד חזר על בקשתו. לדבריו, הפרשנות של המשיבה ביחס לספירת 180 הימים מרחיקת לכת ואינה נשענת על דבר. לדבריו, גם אם תתקבל פרשנות זו, הרי שהחלטת בית המשפט ניתנה ביום 3.6.19, ולפיכך, גם מניין ששת החודשים מאז ההחלטה, חלף זה מכבר.

ב"כ המבקש חזר על עמדתו לפיה, מדובר בפגיעה מהותית בזכות הקניין של המבקש ולא ניתן להתעלם מכך כי רק בשל הבקשה שהמבקש הגיש להחזרת התפוס, "נזכרה" המשיבה כעת לבקש בקשה עצמאית.

עוד הדגיש ב"כ המבקש, כי המשיבה גם לאחר שהתגלתה לה טעותה, לא טרחה לבקש את הארכת החזקת התפוס.

דיון והכרעה

12. לאחר שעיינתי במסמכים שהוגשו על ידי הצדדים ושמעתי את טיעוניהם בדיון שנערך בפניי, באתי לכלל מסקנה, כי דין הבקשה להחזרת התפוס להידחות.

13. כבר כעת יוזכר, כי למעשה ב"כ המבקש אינו חולק על קיומו של חשד סביר ברף הגבוה, ביחס לעבירות שבוצעו לכאורה על ידי הכלי.

עוד אין מחלוקת, כך עלה בדיון עצמו, כי למעשה הכלי לא שימש את המבקש שהוא בעליו הפורמליים בעת ביצוע העבירות, וכי אלו נעברו לכאורה על ידי אחרים.

כל עניינה של בקשה זו הוא ביחס לעובדה כי מניין 180 הימים הקבוע בסעיף 35 לפסד"פ חלף זה מכבר, ולפיכך, ומשלא הוגש כתב אישום או לחילופין הוגשה בקשה מטעם המשיבה להמשך החזקת התפוס, המבקש עותר להחזרתו.

14. סעיף 35 לפקודה קובע כדלקמן:

"אם תוך 6 חודשים מיום תפיסת החפץ על ידי המשטרה, או מיום שהגיע לידיה, לא הוגש המשפט אשר בו צריך החפץ לשמש ראיה ולא ניתן צו על אותו חפץ לפי סעיף 34, תחזיר המשטרה את החפץ לאדם אשר מידיו נלקח; אך רשאי בית משפט שלום על פי בקשת שוטר מוסמך או אדם מעוניין להאריך את התקופה בתנאים שיקבע".

לטעמי, לא ניתן לקרוא לתוך הסעיף את אשר אין בו ופרשנותה של ב"כ המשיבה ביחס לרע"פ א.א. מור 9752/09, אינה עולה בקנה אחד עם לשון החוק. מדובר בסעיף ברור המאפשר למשטרה תקופת זמן בה היא יכולה להחזיק בתפוס, כאשר בתום תקופת זמן זו, יכולה המשטרה להגיש בקשה לבית המשפט בכדי שיינתן צו אשר יאפשר להחזיק בחפץ לתקופה נוספת.

בדיון שנערך בפניי, במסגרת ה"ת 19-04-26746, לא ביקשה המשיבה הארכת החזקת התפוס אלא עניינו של הדיון היה בבקשתו של המבקש להשבת התפוס אליו - בקשה שכאמור נדחתה.

לפיכך, ברור הוא, כי בתום תקופת 180 הימים אשר למעשה חלפו ביום 3.10.19 (השופל נתפס כאמור לעיל ביום 3.4.19), היה על המשיבה להגיש בקשה מחודשת להארכת תוקף החזקת התפוס.

15. יחד עם זאת, מקרים כגון דא, כבר נדונו לא אחת בבית המשפט, כאשר עיון בפסיקות השונות של בית המשפט מעלה כי בסופו של יום מדובר בשאלה של איזונים בין האינטרסים השונים.

16. בבג"צ 2393/91 פרידנברג נ' פרקליטות המדינה, פד"י מה(4) 490, נדונה השאלה - האם נתונה סמכות הארכה לבית משפט השלום גם כאשר לא הוארכה תקופת התפיסה על ידי המשטרה בתוך 180 ימים ולא הוגש כתב אישום בתקופה זו. נקבע, כי אכן קיימת בידי בית המשפט הסמכות לעשות כן, וזאת בנסיבות הספציפיות של כל תיק ותיק ותוך איזון בין האינטרסים השונים.

לעניין זה ראו דבריה של כב' השופטת ט. שטרסברג-כהן, בבש"פ עובדיה הנ"ל:

"כאשר על הכף מונחת זכות יסוד של הפרט על קניינו ומנגד סמכות הרשות ליטול ממנו את קניינו, על הרשות למלא בקפדנות אחר הוראות החוק ולנקוט את הצעדים המתחייבים ממנו כדי להפעיל את סמכותה. דרישה זו איננה פורמלית גרידא. היא נובעת מתפיסת יסוד של המחוקק ושל השיטה בדבר האיזון ההולם בין צורכי הציבור ובין זכויות הפרט ואין להקל ראש בצעדים שיש לנוקטם בדרך לפגיעה באותן זכויות".

17. בעניינים דומים שנדונו בפניי, קבעתי, כי בבוא בית המשפט לשקול מה דינם של תפוסים שבקשה

להארכת התפיסה בעניינם הוגשה באיחור, הרי שעליו להביא בחשבון מספר שיקולים ובהם:

א. העילה לתפיסת התפוסים מלכתחילה;

ב. חומרת העבירות;

ג. נסיבות התיק;

ד. האם פעולות החקירה הסתיימו והתיק שוכב כאבן שאין לה הופכין, או שעבר לבחינת התביעה;

ה. הסיבה להגשת הבקשה להמשך התפיסה באיחור;

ו. האינטרס הציבורי במיצוי החקירה והמשך ההחזקה בתפוסים ונסיבות נוספות הנלמדות מהתיק.

יודגש, כי אין מדובר ברשימה סגורה (ראו החלטותי בה"ת 32005-04-19 מזוז נ' ימ"ר נגב (ניתן ביום 3.6.19) וכן בה"ת 47053-09-17 אדרי ואח' נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 11.3.18)).

18. במקרה דנן, כאמור לעיל, טענה ב"כ המשיבה כי לא הוגשה בקשה מתאימה להארכת החזקת התפוס מטעמה בשל טעות משפטית, שכן כאמור סברה כי אותה החלטה שניתנה על ידי ביום 3.6.19, ביחס לתפוס, הפסיקה את מרוץ 180 הימים.

כאמור, גם אם אקבל טענה זו, הרי שבכל מקרה קיימת חריגה של מספר ימים ביחס להגשת בקשה מתאימה.

ב"כ המשיבה מסרה, כי משנקבע דיון בבקשה, סברה כי תעלה טענותיה במסגרת הדיון בלא היזקקות לבקשה נפרדת.

טענה זו, אין בידי לקבל, ואומר כי רב הנסתר על הגלוי ביחס לסיבה בגינה לא הוגשה בקשה מתאימה.

לפיכך, אני קובע, כי מניין 180 הימים לצורך החזקת התפוס, הסתיים ביום 3.10.19, ולפיכך מדובר בתפוס המוחזק במשך כ-66 ימים מעבר לתקופה האמורה.

19. מנגד, ועל פי הפרמטרים שקבעתי לעיל, הרי שניתן לומר כי מדובר בתיק המגלם עבירות חמורות ביותר.

אין מדובר אך בעבירות שביצע אותו השופל עצמו, אלא, כפי שעלה מתיק החקירה, מדובר ברשת של

ממש אשר פעלה לביצוע עבירות סביבתיות חמורות ביותר, אשר על חומרתן במסגרת פרשה זו עמדתי בהחלטתי במסגרת ה"ת 45681-04-19 **מחמיד נ' מדינת ישראל**, שניתנה ביום 15.5.19.

במסגרת החלטה זו, אפשרתי את המשך תפיסתם של 12 משאיות ו-11 נגררים, וכן תפוסים נוספים שנתפסו על ידי המשיבה במסגרת פרשיה רחבה זו של ביצוע עבירות סביבתיות, שבמסגרתה אף נתפס השופל נשוא תיק זה.

20. עוד אציין, כי כאמור לעיל, אין מחלוקת בדבר הרף הגבוה של החשדות העומדות כנגד אותו תפוס וב"כ המשיבה אף הצהירה, גם בשם הפרקליטות, כי עד סוף חודש ינואר, היינו בעוד כחודש ומחצה, יגשו כלל כתבי האישום בתיק זה, לרבות ביחס לשופל.

21. עוד יש לזכור, וגם על כך לא הייתה כל מחלוקת, כי למעשה בזמן ביצוע העבירות, ואולי אף היום, השופל עצמו לא היה בחזקתו של המבקש ונמסר על ידו כי העבירו לאחרים לשימושם. לפיכך, נדמה כי הפגיעה בקניינו של המבקש אינה בעוצמה כה גבוהה כפי שטוען לה המבקש ולפיכך האינטרס הציבורי במקרה זה גובר על זכותו הקניינית של המבקש וזאת חרף התרשלותה של המשיבה כמפורט לעיל.

סוף דבר

22. באיזון בין תכליות התפיסה לבין הפגיעה בזכות הקניין של המבקש, ולאור העובדה כי הוצהר על ידי המשיבה כי עד סוף חודש ינואר הקרוב יגשו כתבי האישום בפרשה, ועל אף שהמשיבה התרשלה בהגשת בקשה מתאימה בזמן, הרי שאני סבור כי אין מקום להורות על החזרת התפוס וזאת בטרם יוגש כתב האישום בפרשה, כאשר במסגרת כתב האישום יוכל המבקש להגיש בקשה מתאימה למוטב אשר יידון בתיק העיקרי, ולפניו תיפרש התמונה המלאה ביחס להיקף העבירות בפרשה.

על אף האמור, ועל מנת לתת ביטוי להתרשלות המשיבה בעניין, הרי שאני מורה כי המשיבה תוכל להמשיך ולהחזיק בתפוס עד ליום 15.2.2020.

זכות ערעור כחוק.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"א כסלו תש"פ, 09 דצמבר 2019, בהעדר
הצדדים.